

Bekend van televisie en radio, werpt Michel Follet zijn BV-status liefst zo snel mogelijk van zich af. Die weerhield hem er lange tijd van zijn parochiekerk binnen te stappen. Nu niet meer dus. „Alle beslissingen in mijn leven nam ik vanuit katholieke overtuiging, maar nu heb ik ook een plaats waar ik mijn geloof kan bezegelen met een engagement.” Niet zonder vleugje nostalgie, deze verdediger van de menselijkheid.

Lieve Wouters

‘Geef mij maar het kronkelpad’

MICHEL FOLLET

FILM is en blijft 's mans grootste passie. Dat merken we meteen wanneer Michel Follet van wal steekt. Op de Antwerpse regionale televisie (ATV) presenteert hij de filmrubriek *Cinema*. Terwijl de meeste van zijn collega's zich uitputten in het almaar sneller, hipper en flitsender voor de dag komen, houdt Follet het bij zijn eeuwige brilmontuur en gezapige ritme. Een anachronisme? Misschien. Maar voor deze mediacoryfee is al dat zenuwachtige gedoe van tegenwoordig niet zo nodig. Het zou wel eens kunnen dat een aanzienlijk deel van de kijkers er net zo over denkt.

- Welke films van het afgelopen jaar blijven je bij?

Er was veel rommel bij dit jaar. Een goede film, zoals *The Third Man* uit 1949, kan ik echt koesteren. Daar kan ik soms gewoon voor het plezier één hoofdstuk uit herbekijken. De inhoud doet er dan niet meer toe. De opvallendste film van het afgelopen jaar was waarschijnlijk *De Da Vinci Code*, maar filmisch was dat niet vet. Hij is gemaakt volgens de wetten van nu. Net zoals de kaskraker *De zaak Alzheimer*. Een leuk verhaal, goed gebracht, maar daar blijft het wel bij. Dan is de Waalse cinema veel interessanter. Maar die trage films kunnen mensen vandaag vaak niet meer boeien.

Ik ben een softie, ik hou niet zo van gewelddadige films. Meer van prenten met een positieve boodschap. Vaak worden die door de critieken onderuitgehaald, zoals *Pauline en Paulette* of *La vita è bella*. Toch appelleren ze aan een groot publiek.

- Hoe reageerde je als Antwerpenaar op de vreselijke gebeurtenissen in het voorjaar? Eerst was er de racistische moord op Luna en haar Malinese oppas, een maand later het gewelddadige busincident waarbij een man het leven liet.

Vandaag hip,
morgen oud.
Voor mij
moeten dingen
duurzaam zijn.
Zoals
vriendschap
voor het leven

Eerlijk gezegd voel ik me niet echt een Antwerpenaar met al wat erbij hoort aan trendy winkels, kunst en cultuur. Ik voel me gelukkiger in een kleine stad zoals Brugge, een stad in harmonie, een peperkoeken stadje. Antwerpen is een stad van extremen. Al wat jong en hip is wordt voortdurend naar voren geschoven. Maar het is ook de volgende dag alweer out/oud. Dat is niet wat ik zoek. Voor mij moeten dingen duurzaam zijn, zoals vriendschap voor het leven.

Er is te weinig ruimte voor onze vaste waarden, neem nu jazz-zangeres Sophie. We zouden haar moeten koesteren zoals de Brusselselaars met Toots Tielemans doen. Waar zijn de Jo Röpken en Lutgard Simoens? Allemaal verdwenen ten voordele van schoonheden van één dag.

Het zijn natuurlijk allemaal pogingen om de stad een positief imago te geven, maar Antwerpen is méér dan de laatste mode of het laatste deuntje. De stad is uit balans. Het is dan ook geen wonder dat die drama's juist hier gebeuren. Mensen die zich vergeeten voelen, worden agressief. Als oudere mensen of zelfs veertigers en vijftigers met een door de leeftijd gelouterde mening al aan bod komen, dan maakt men er vaak een karikatuur van. Oudere mensen worden weggemoffeld uit de samenleving. Waar ze opduiken, worden ze ervaren als slecht voor het imago.

De samenleving lokt agressie uit. Ieder moet in zijn eigen hart kijken. Ben ik wel zo tolerant als ik zou willen zijn? Ben ik trouw aan mijn eigen normen en waarden? Het helpt om je tot een geloofsovertuiging te richten, die je eigen normen en waarden bijstuurt.

- Je maakt er geen geheim van dat je gelovig bent en naar de kerk gaat. Is dat altijd zo geweest, of heb je het geloof op latere leeftijd (her)ontdekt?

Alle beslissingen in mijn leven waren ingegeven door mijn katholieke geloofsovertuiging.

© G.R. Zafar

Bij Radio 2 ben ik in de bres gesprongen voor de plusvijftiger die naar mijn gevoel in de kou werd gezet toen men de schlager als genre afzwoor. Niet dat ik zelf zo'n liefhebber ben van de schlager, maar als één zender dit genre moet brengen, is het toch wel Radio 2, dacht ik. In de supermarkt werd ik eens aangeklampt door een dame die me bedankte, omdat ik dat plaatje uit haar jeugd had gedraaid. Op zo'n moment voel ik mij een beetje een barmhartige Samaritaan.

Ik ben een koppigaard. Dat is tegelijk mijn grootste gebrek én mijn grootste kwaliteit. Ik volg mijn eigen weg. Het is geen rechte betonbaan. Ik hou meer van een pad met een omgevallen boom, waarvoor je een bocht moet maken en moeite moet doen. Ik heb af en toe risico's genomen, zoals weggaan bij de vrt. De fijne herinneringen koester ik, maar het werd me teveel een commerciële omroep. Ik ga dan liever weg dan me aan te passen of verder te functioneren als stoorzender. Je moet lef hebben in het leven en soms offers brengen, om te tonen waarvoor je staat. Zonder mijn geloof zou ik dat niet hebben

gedaan. Je hebt daar vertrouwen voor nodig.

- Je bent sinds kort geëngageerd in je parochieraad.

Gelovig was ik altijd al, maar ik ging zelden naar de kerk en zeker niet naar mijn eigen parochie. Bang dat ik zou herkend worden en niet meer vrij zou zijn. Een jonge vriend overtuigde me ervan het toch te doen.

Eigenlijk vond ik zelf ook wel dat het tijd was om mijn geloof te bezegelen. Ik ging er te vrijblijvend mee om. Godsdienst kan geen vrijetijdsbesteding zijn. En wat is nu één uurtje in de week? Mijn geloof moest terug een logische plaats krijgen in mijn dagelijkse leven. Samen met een vriendin ging ik voor het eerst naar mijn parochiekerk in Berchem. Nu zijn ze me daar gewoon, niemand die nog opkijkt en fluistert: „Hé, is dat niet...?”

Tijdens het Jaar van de Liturgie, vorig werkjaar, kwam ik in de parochieraad. Eerst als objectieve buitenstaander. Nu werk ik volop mee. Zo doe ik dienst als lector. Ik probeer niet teveel kritische vragen te stellen, maar gewoon mijn hart open te stellen.

- Waar kijk je het meest naar uit als je vakantie hebt?

Naar onze jaarlijkse tententocht. Tijdens de vakantie wil ik mijn geest vrijmaken. Met enkele vrienden trekken we erop uit door Frankrijk. Die tententocht is voor mij het symbool van vakantie: behoorlijk actief, overgeleverd aan de natuur en aan je vrienden, bevrijd van elke vorm van materie. Dan weet je dat God bestaat. Tijdens die week zijn we echte geluksvogeltjes. Ieder van ons heeft dan ook wel eens zijn dipje. De anderen trekken je erdoor. Dat is weer dat kronkelpad dat ik wil nemen: vallen en opstaan, maar niet alleen.

Ik vind lijden niet per se negatief. Lijdzaam toekijken vind ik veel erger. Er is maar één ding waar ik kwaad van kan worden: machteloosheid. Zoals wanneer in het wilde weg vermoord wordt, wanneer mensen een ander geen plekje op deze aardbol gunnen. Ik zie het als mijn taak om meer ruimte te geven waar mensen weinig plaats krijgen.

Michel Follet is ook te zien in een uitzending van Braambos via VRT één op 17 september om 7.30 uur en op Canvas om 23 uur.